

stalter, men i de sædvanlige Arrethuse, endvidere Salcerer og Diæter til Retsbetjente, Sagførere og Læger m. m. (sfr. Forordning af 5te April 1793, Rancelli-Plakat af 7de Januar 1819, Rancelli-Plakat af 21de December 1827, Rancelli-Plakat af 21de Marts 1800, Forordning af 24de Oktober 1806, Plakat af 7de Marts 1827, Plakat af 3de Marts 1841, Plakat af 17de Februar 1847, Justitsministeriets Skrivelser af 14de December 1855, samt af 4de og 19de Juni 1867 i Departementstidenden for 1868 Side 27 og Side 101); derimod henhøre Udgifter til Arrethusets Indretning og Vedligeholdelse, deres Opvarming og Belysning samt Arrethusele og Arrestforvarerløn ikke under Delinkventomkostninger, men iøvrigt vilde en udtømmende Fremstilling af den store Mængde detaljerede Bestemmelser angaaende, hvad der er at henregne til Delinkventomkostninger, og hvorledes disse i det enkelte Tilfælde ere at anvende, kræve en Udførlighed, som der i nærværende Sammenhæng turde være saa meget mindre Anledning til at indlade sig paa, som der her aldeles ikke tilsigtes nogen Forandring i de gjældende Regler om hvad der er eller ikke er derunder at henregne. Det vil fremdeles være vedkommende Retsbetjent, som har at affatte og til Amtmændens Godkendelse at indsende Beregningen over de Omkostninger, som hver Sag har i Medfør (sfr. Forordning af 5te April 1793 II. § 5, Rancelli-Plakat af 30te Juli 1819, Rancelli-Cirkulære af 21de Juli 1832, Justitsministeriets Skrivelser af 20de Juni 1850 og 28de November 1851). Udgiften bæres nu henholdsvis af Amtsrepartitionsfonden og af Kjøbstæderne, efter som Sagen paadømmes i en Landjurisdiktion eller ved en Kjøbstadret, og dette vil fremdeles blive den gjældende Regel med Hensyn til Spørgsmaalet om, af hvilken kommunal Kasse Udgiften i den enkelte Sag forskudsvis vil være at udrede.

c) Til Udgifter i Anledning af beneficerede Sager, som falde det Offentlige til Last,

henhører navnlig Sagføreres Salcer og Befordringsgodtgjørelse, men ogsaa andre til Sagens Drift nødvendige Omkostninger, som ikke skulle udredes af den beneficerede Part (sfr. Forordning af 3de Juni 1796 § 42, Forordning af 24de Oktober 1806, Plakat af 10de November 1843 § 3 samt Justitsministeriets Skrivelse af 30te Juli 1858 og i Justitsministeriets Cirkulære er 2den August 1871 i Ministerialtidenden for 1871 A., Side 152—153). Ansøgninger om fri Proces i første Instans afgjøres af Amtmanden, hvad enten Sagen anlægges ved en Land- eller Kjøbstad-Jurisdiktion (sfr. Forordning af 23de Marts 1827), og afholdes Udgifterne, for saa vidt de falde det Offentlige til Last, i første Fald af Amtets Repartitionsfond, i sidste Fald af Amtets Kjøbstæder.

d) De her nævnte Omkostninger til Bevogtning og Forplejning af Affindige, der ere farlige for den offentlige Sikkerhed, udredes ifølge Kongelig Resolution af 20de Oktober 1830 (i Rancelli-Cirkulære af 6te November 1830) paa Landet af Amtsrepartitionsfonden og i Kjøbstæderne ved Egtning paa Amtets Kjøbstæder, saaledes at det Sted, hvor den Paagjældende har sit fattigforsørgelses-hjem, er afgjørende for, hvilket Amts Repartitionsfond eller Kjøbstæder disse Omkostninger skulle paahvile, alt for saa vidt Erstatning ikke kan faaes af den Paagjældende selv eller af nogen anden dertil Forpligtet (sfr. Justitsministeriets Skrivelse af 4de Marts 1854). Foranførte Regel er ligefrem anvendelig, naar den Paagjældendes Indsættelse i Bevogtning er grundet i en ved en Misgjerning foranlediget Dom, hvortil det, hvis samme er bestemt ved Dyrighedsresolution, i fornødent Fald af vedkommende Ministerium vil være at bestemme, om og hvorvidt saadan Foranstaltning nærmest skal anses som en Sikkerheds- eller en Forsørgelses-Foranstaltning, og om altsaa Udgifterne alene skulle udredes paa den angivne Maade eller for en Del kunne blive at udrede af vedkommende Fattigvæsen.